

шенъ топовенъ гърмежъ оглуши широката зад-вйтска равнина. Прѣминали рѣката турски войски, стремително се втурватъ срѣщу ложементитѣ на задния обсадителенъ корпусъ на генералъ Ганецки, съ цѣль да разкъсатъ желѣзния блокаденъ обржчъ и да завладѣятъ обѣтованото Софийско поле. Подкрѣпени отъ убийствения огнь на своята батарея, тѣ отначало стремително напрѣднаха къмъ цѣльта на своята атака, но скоро почнаха да отстѣпватъ. Отрядътъ на генералъ Ганецки бързо и дружно се приготви да противостои на неочакваното турско настѣпление и въ продължение на 4 часа, слѣдъ като покри полето съ убити и ранени нападатели, обърна въ бѣгство цѣлата Османова армия. Около мостоветѣ на р. Витъ, кждѣто отстѣпватъ нападателитѣ и биватъ стигнати тѣхнитѣ резерви и обози, се образува единъ магьосанъ кржгъ, отъ който нѣкакъвъ изходъ не се прѣдвижда. Викове на ранени, охкане на умираци, ревъ на добитъкъ, скърцане на коля — всичко това, поражавано едновременно отъ цѣлата руска зад-вйтска позиция, прѣдставляваше единъ ужасенъ и страшенъ хаосъ, който не се поддава на очѣртание.

Около 11 часа прѣди пладнѣ, при мѣстото на могилата на побѣдата, Османъ-паша получи една незначителна рана, извѣстието за която убива окончателно куража на турцитѣ. Малко-по-малко, стрѣлбата и отъ двѣтѣ страни намали и около пладнѣ свършено се прѣкрати.

Тъкмо на 12 часа, около каменния мостъ на р. Витъ, се показа бѣлъ флагъ — знакъ, че Османъ-паша се прѣдава: Плѣвенъ капитулира пълно и безусловно и сѣдбата на освободителната война се рѣши блѣскаво и безвъзвратно.... Къмъ вечерята